

GAZETA LWOWSKA

DZIENNIK DLA DYSTRYKTU GALICYJSKIEGO

Nr. 160 — Rok 132 (3)

Niedziela, 11 — poniedziałek, 12 lipca 1943 r.

DZIŚ: Olgi, Pelagii
JUTRO: Jana Gwalberta

Niewyjaśnione kwestje przyszłości emigracji polskiej Czy hr. Romer zna ostatnie życzenia gen. Sikorskiego

SZTOKHOLM, 10. 7. — W związku z kryzysem w łonie polskiego rządu emigracyjnego, spowodowanego śmiercią generała Sikorskiego, podaje londyński korespondent „Dagens Nyheter”, że obecnie trzeba będzie prawdopodobnie w kwestiach personalnych przesunąć punkt ciężkości wśród polskiej reprezentacji w Londynie znacznie w kierunku lewicowym, by w ten sposób stworzyć lepsze podstawy do rozwiązania konfliktu polsko-sowieckiego.

Brytyjskie komentarze na temat kryzysu w łonie emigrantów polskich, oraz dalszych ich losów, są dotychczas bardzo szczupłe. Londyński korespondent „Dagens Nyheter” spodziewa się po wyeliminowaniu Sikorskiego osłabienia pozycji polskiego rządu emigracyjnego w Londynie.

MADRYT, 10. 7. — Po czterodniowych wysiłkach zdołano wydobyć z morza i wyciągnąć na ląd samolot, na którym generał Sikorski spadł koło Gibraltaru. Silna straż wojskowa czuwa, aby nikt nie zbliżył się do samolotu i aby w ten sposób nie udało się wyjaśnić tajemnicy, okrywającej śmierć generała Sikorskiego.

SZTOKHOLM, 10. 7. — Jak podaje londyński korespondent „Goeteborgsposten”, sądzą w Londynie, że były przedstawiciel gen. Sikorskiego w Moskwie, hr. Romer, z którym gen. Sikorski omawiał szereg ważnych kwestji, w tym również stosunek do Rosji Sowieckiej, zna niewątpliwie ostatnie życzenia gen. Sikorskiego i jego plany na przyszłość, o ile te nie były już znane dawniej emigrantom polskim w Londynie. Wbrew oczekiwaniu bowiem nie istnieje żaden osobisty dokument, któryby można było oznaczyć jako „polityczny testament” Sikorskiego. Spodziewają się również, że hr. Romer będzie mógł wyjaśnić historię tajemniczego listu, skierowanego przez Roosevelta do gen. Sikorskiego, a który miał rzekomo zaginać w czasie katastrofy lotniczej.

SZTOKHOLM, 10. 7. — Jak podaje korespondent dziennika „Stockholms Tidningen” z Londynu, poszukuje się tam gorączkowo politycznego testamentu gen. Sikorskiego. Okazało się bowiem, iż dwa dokumenty, które pierwotnie ze strony angielskiej zamierzano opublikować jako wyraz ostatniej woli zmarłego, nie były tym, za co je początkowo poczytywano. W kołach polskich w Londynie podkreślają, że o ile w ogóle istnieje coś, co można nazwać testamentem generała Sikorskiego, to tego rodzaju dokument niewątpliwie zaginął wraz z generałem Sikorskim w morzu koło Gibraltaru.

SZANGHAI, 10. 7. — W kołach emigracji polskiej w Chinach, oświadczono, że wiele okoliczności przemawiało za tym, że gen. Sikorski musiał zniknąć, ponieważ reprezentanci polityki brytyjskiej w osobie jego dopatrywali się poważnej przeszkody na drodze do osiągnięcia kompromisu między emigracją i Moskwą. Zdaniem tutejszych kół, już od dłuższego czasu noszono się z zamiarem usunięcia gen. Sikorskiego, z powodu ogólnej sytuacji politycznej, określanej jako bardzo skomplikowanej dla

Anglii, trzeba było przyspieszyć wykonanie planu, a to przede wszystkim również dlatego, ponieważ ostatnio prezydent Roosevelt wystosował pod adresem generała Sikorskiego odrębne pismo, którego treść nie miała być „zniechęcająca”.

Według innych wersji, jaka w związku ze śmiercią gen. Sikorskiego szerzona wśród tutejszych Polaków, prezydent Roosevelt niewątpliwie na czas był poinformowany o planowa-

nym usunięciu Sikorskiego. Odrębne pismo odrębnie wystosował on do gen. Sikorskiego jedynie dlatego, by zadokumentować, że sam nie ponosi żadnej odpowiedzialności w tej sprawie.

SZTOKHOLM, 10. 7. — Z nadeszłych tu informacji można wywnioskować, iż gen. Sikorski jeszcze bezpośrednio przed swą podróżą powrotną, tak tragicznie zakończoną w Gibraltarze rozmawiał z delegatem Stalina

na ziemi egipskiej. Wynik tej rozmowy miał być dla gen. Sikorskiego bardzo ważny, zwłaszcza dlatego, ponieważ przy tej sposobności jeszcze raz ujawniła się konkretnie niemożność pogodzenia obydwóch przeciwnych stanowisk.

Negatywny wynik tej rozmowy, jak podkreślają w tutejszych kołach politycznych, stanowił dla Anglików bezpośredni powód do liczenia się z poważniejszymi konsekwencja-

mi odnośnie do osoby generała Sikorskiego, aniżeli to dotychczas miało miejsce ze strony przedstawicieli polityki brytyjskiej.

MADRYT, 10. 7. — Według niepotwierdzonego dotychczas doniesienia z granicy hiszpańsko-angielskiej koło Gibraltaru, we czwartek wypłynął z Gibraltaru okręt angielski ze zwłokami generała Sikorskiego i jego córki, który znajduje się obecnie w drodze do Anglii.

1227 czołgów zniszczono dotąd pod Białgorodem Alianci rozpoczęli atak na Sycylię

Naczelna Komenda Niemieckich Sił Zbrojnych komunikuje z GŁÓWNEJ KWATERY FÜHRERA w dniu 10 lipca:

W wielkiej bitwie w rejonie Białgorodu i Orla wojska armii lądowej i oddziały SS mimo zaciętego oporu nowo ściągniętych sił nieprzyjacielskich wymusiły dalsze sukcesy w atakach. Podczas gdy na północ od Białgorodu osiągnięto wydatny sukces terenowy, na południe od Orla

rozwinęły się ciężkie walki artyleryjskie.

Ogólna liczba czołgów, które od 5 lipca zaległy pole bitwy, jako zniszczone pociskami lub zdobyte, podniosła się na 1227.

Lotnictwo ingerowało znacznymi formacjami w walkach armii lądowej. Eskadry samolotów myśliwskich i artylerii przeciwlotniczej lotnictwa zestrzeliły wczoraj 119 samolotów sowieckich.

W nocy na 10 lipca nieprzyjacieli

przy poparciu znacznych sił marynarki wojennej i sił lotniczych rozpoczęli atak na Sycylię. Napotkał natychmiast na gwałtowną obronę na ziemi i w powietrzu. Walki są w toku.

Bombowce brytyjskie zaatakowały ubiegłej nocy teren zachodnich Niemiec. W dzielnicach mieszkalnych zwłaszcza miasta Bochum, powstały szkody w budynkach i pożary. Dotychczas stwierdzono zestrzelenie 11 nieprzyjacielskich bombowców. 2 dalsze nieprzyjacielskie samoloty zostały zniszczone nad okupowanymi obszarami zachodnimi i nad Atlantykiem.

Jednostki marynarki wojennej i artyleria pokładowa statków handlowych i obrona przeciwlotnicza marynarki zestrzeliły w czasie od 1—10 lipca 21 nieprzyjacielskich samolotów.

Niemieckie łodzie podwodne zaatakowały ponownie silnie umocnione konwoje. Zatopiły one w zaciętych walkach u wybrzeża brazylijskiego i na morzu Śródziemnym 8 statków o pojemności 51.000 ton.

BERLIN, 10. 7. — Specjalny korespondent agencji „Telepress” dowiadyuje się z dobrze poinformowanego źródła następujących szczegółów o przebiegu walk na froncie wschodnim:

Podczas całego wczorajszego dnia ciężkie walki czołgów w rejonie Białgorodu i na południe od Orla trwały z niezmienną zaciętością. Według ostatnich nadeszłych raportów, wojska niemieckie po przełamaniu się przez strefę pozycji sowieckich w rejonie Białgorodu zyskały dalej na terenie, równocześnie zaś łamią bolszewików podsuwających się na podobieństwo szerokiego bloku na południe od Orla i rozbijają rozpaczliwy opór walczących zacięcie o swe pozycje wojsk sowieckich. Po stronie sowieckiej biorą już udział w walce operacyjnej rezerwy, które po krwawym rozbiciu sowieckich dywizji wypadowych oraz rezerw lokalnych, sprowadzono jeszcze poprzedniego dnia na pole walki. Możliwość natychmiastowego rozporządzenia tymi rezerwami stoi w związku przyczynowym z początkowymi, daleko zakreślonymi celami ofensywnymi bolszewików. udaremnionymi dzięki niemieckiej akcji obronnej oraz energicznej przeciw-

akeji. W ten sposób skutek sprawdzenia nowych mas, bitwa zyskała na gwałtowności i rozmiarach. — Skoncentrowanie przez bolszewików niesłychanych ilości wojsk, nie zdo-

łało jednak, wnioskując z obecnego stanu bitwy, spowodować żadnej zmiany w ogólnej sytuacji, stojącej pod znakiem sukcesów niemieckich. Wprost przeciwnie okoliczność ta przyczyniła się do poważnego wzmożenia stanu zużycia dywizji, rzuconych przez dowództwo sowieckie do boju, zwłaszcza zaś brygad czołgów. Bolszewicy płacą dzień za dniem olbrzymi podatek krwi, tym większy, że dowództwo niemieckie umiało tak pod względem taktycznym jak i technicznym zgotować liczne niespodzianki bolszewikom zmuszonym do przejścia z ataku do obrony.

Odnosi się to w niemałej mierze również do wysyłanych przez bolszewików do akcji pułków lotnictwa, które spotkał smutny los, gdyż ich szeroko reklamowane maszyny prosto całymi kluczami zestrzeliwaly szybsze, zwrotniejsze i posiadające o wiele więcej doświadczenia bojowego myśliwce niemieckie. Jedną jedyną grupą myśliwców niemieckich pod dowództwem swego komendanta straciła w środę 77 samolotów sowieckich, nie tracąc ze swej strony ani jednej maszyny. Wśród zniszczonych maszyn znajdowało się 21 samolotów bojowych, reszta zaś składała się z najnowocześniejszych dwumotorowych bolszewickich samolotów myśliwskich. Dwa inne niemieckie zespoły myśliwskie zaatakowały eskadry bombowców bolszewickich, która zamierzała zbombardować niemieckie lotnisko połowe. — Zestrzeliły one 21 towarzyszących myśliwców sowieckich oraz z pośród pierwszej atakującej fali 39 bombowców, a drugiej 23 bombowce sowieckie. Reszta szukała ocalenia w pośpiesznej ucieczce.

Niemieckie siły lotnicze, wśród nich znani dowódcy na czele swych formacji, zdołali swą przewagę w powietrzu rozszerzyć daleko w głąb poza liniami sowieckimi. Skutkiem tego czołowe oddziały bolszewików tak samo zdane są na łaskę i niełaskę samolotów nurkowych i eskadr bojowych jak i operujące w pobliżu frontu oddziały sowieckie oraz ich połączenia z tyłami. Wszystkie ważniejsze węzły komunikacyjne, a przede wszystkim dworce Kastornoje, Waluk i Kursk znajdują się pod niszczącym gradem bomb samolotów niemieckich.

Według dotychczas nadeszłych wiadomości, myśliwcy niemieccy i artyleria przeciwlotnicza zestrzelili w dniu 7 lipca łącznie 217 maszyn sowieckich. W tym samym czasie spe-

WOJNA W SZTUCE

„Grenadierzy” — malował W. Düsseldorf — z Wielkiej Wystawy Sztuki Niemieckiej w Monachium r. 1943.

